

Искане за преюдициално заключение, направено от Tribunal Dâmbovița (Румъния) на 24 януари 2007 г. — Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București (Министерство на администрацията и вътрешните работи — Генерална дирекция „Паспорти“)/Gheorghe Jira

(Дело C-33/07)

(2007/C 140/10)

Език на производството: румънски

Преprашаща юрисдикция

Tribunal Dâmbovița

Страни в главното производство

Ищец: Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București (Министерство на администрацията и вътрешните работи — Генерална дирекция „Паспорти“)

Ответник: Gheorghe Jira

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 18 от Договора за създаване на Европейската общност (консолидирана версия, публикувана в ОВ С 325, 24.12.2002 г.) да се тълкува в смисъл, че не допуска възпрепятстване от законодателството на Румъния (с разпоредбите на член 38 и член 39 от Закон 248/2005 относно режима на свободно движение на румънските граждани в чужбина) на упражняването на правото на свободно движение на хора?
- 2) а) Представяват ли разпоредбите на член 38 и член 39 от Закон № 248/2005 (националното законодателство), които възпрепятствуват свободното движение на едно лице в друга държава (румънски гражданин и понастоящем гражданин на Съюза), пречка пред свободното движение на хора, свобода, гарантирана от Договора в член 18 от него?
б) Може ли държава-членка на Европейския съюз (в конкретния случай Румъния) да приема разпоредби, ограничавачи упражняването на свободното движение на гражданите на територията на друга държава-членка?
- 3) а) Попада ли понятието „незаконно пребиваване“, използвано в националната разпоредба — Решение на правителството 825/2005 за одобряване на Спогодбата между правителството на Румъния, от една страна, и правителствата на Кралство Белгия, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия, от друга страна, за обратно приемане на незаконно пребиваващи лица (на чието основание е разпоредено обратното приемане на ответника, който е бил в положение на „незаконно пребиваващ“) — в обхвата на съображенията за „обществен ред“ или „обществена сигурност“, уредени в разпоредбата на член 27 от Директива 2004/38/ЕО⁽¹⁾, за да може да се разпореди ограничаването на свободата на движение на такова лице?

- б) При положителен отговор на първия въпрос, трябва ли разпоредбите на член 27 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства да се придвижват и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, да се тълкуват в смисъл, че държавите-членки могат да ограничават автоматично свободата на движение и пребиваване на гражданите на Съюза по съображения за „обществен ред“ и „обществена сигурност“, без да се анализира „поведението“ на съответното лице?

(¹) ОВ L 158, стр. 77.

Жалба, подадена на 8 март 2007 г. от Комисия на Европейските общности срещу решението на Първоинстанционния съд (пети състав), постановено на 14 декември 2006 г. по дело T-237/02, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH/Комисия на Европейските общности

(Дело C-139/07 P)

(2007/C 140/11)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Комисия на Европейските общности (представители: V. Kreuzschitz, P. Aalto)

Други страни в производството: Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Schott Glas, Кралство Швеция, Република Финландия

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени решението на Първоинстанционния съд от 14 декември 2006 г. (¹) по дело T-237/02 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH срещу Комисия, доколкото с него се отменя решението на Комисията от 28 май 2002 г., с което се отказва достъп до документи относно проверките на отпуснатите на Technische Glaswerke Ilmenau GmbH държавни помощи,
- Да се осъди Technische Glaswerke Ilmenau GmbH да заплати разносните.

Правни основания и основни доводи

Комисията на Европейските Общности иска отмяна на Решението на Първоинстанционния съд от 14 декември 2006 г. по дело T-237/02 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH срещу Комисия, което отменя решението на Комисията от 28 май 2002 г., доколкото с него се отказва достъп до документи относно проверките на отпуснатите на Technische Glaswerke Ilmenau GmbH държавни помощи.

Съгласно постоянната практика на Първоинстанционния съд и на Съда в производствата по проверка в областта на държавните помощи не съществува право на достъп до съответните документи в полза на участващите страни, включително на получателя на държавната помощ. Поради това заключението на Първоинстанционния съд в точки 87 до 89 на оспорваното решение, съгласно което не са налице никакви особени обстоятелства, които очевидно да показват, че търсеният достъп следва да се откаже, е погрешно. Напротив, въз основа на съдебната практика е очевидно, че разглежданите документи са изключени от правото на достъп в пълен обхват и поради това не следва да се разглежда всеки документ поотделно.

Освен това производството по проверка в областта на държавните помощи е производство срещу държавата, предоставила държавната помощ, още повече че облагодетелстваните от помощта лица нямат право на държавни помощи. Следователно по отношение на достъпа до досието следва да важи това, което Първоинстанционният съд е постановявал във връзка с производството по изпълнение на задължения от държава-членка по член 226 ЕО, а именно, че при подобни производства не съществува право на достъп до документи от страна на обществеността.

Оспорваното решение води освен това до абсурдния резултат, че обществеността, позовавайки се на правна норма относно прозрачността, а именно на Регламент № 1049/2001⁽²⁾, се ползва с по-широки права на достъп, отколкото непосредствено засегнатия от производството получател на държавната помощ, който, освен това, защото е непосредствено и индивидуално засегнат по смисъла на член 230, параграф 4 ЕО, има право на иск срещу решението, с което завършва производството. Още по-малко понятна е другата последица, а именно, че молбата на получателя на държавната помощ може да бъде отхвърлена с посочване на съответната съдебна практика, докато в случай на молба от получателя или на трето неучастващо лице, които се позовават на Регламента за прозрачността, такова решение във връзка с молбата не е допустимо.

В третото си основание за обжалване Комисията се оплаква, че в оспорваното решение на същият израз, а именно на думата „документ“ в единствено число е придадено различно значение в член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 и в член 6 от Регламента. Докато в член 4, параграф 2 тази дума означава, че при отказ се разглежда всеки документ поотделно, то Първоинстанционният съд тълкува член 6 в смисъл, че по този начин може да се поиска достъп до определен като индивидуален административен акт пакет от документи.

В четвъртото си основание Комисията твърди, че Първоинстанционният съд нарушава член 255 ЕО, като не обосновава решението си с нормативни текстове, а се опира на развити самостоятелно и независимо от нормативен текст постулати.

На последно място Комисията твърди, че Първоинстанционният съд е установил погрешно, че двете производства за проверка на отпуснатите на Technische Glaswerke Ilmenau GmbH държавни помощи са били вече приключени към момента на решението по молбата за достъп до индивидуалния административен акт, така че органът не е имал никакъв интерес да пази тайна, което е неточно отчасти поради наличието на висящ процес пред

Първоинстанционния съд. Също така изглежда, че Първоинстанционният съд изхожда погрешно от това, че Регламент № 1049/2001 изважда от употреба по-ранната съдебна практика и съответните процесуални норми в областта на контрола на държавните помощи.

⁽¹⁾ ОВ С 331, стр. 29.

⁽²⁾ ОВ L 145, стр. 43.

Искане за преюдициално заключение, направено от Bundesverwaltungsgerichts (Германия) на 20 март 2007 г. — Arcor AG & Co. KG/Федерална република Германия

(Дело C-152/07)

(2007/C 140/12)

Език на производството: немски

Препращаща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Ищец: Arcor AG & Co. KG.

Ответник: Федерална република Германия.

Преюдициални въпроси

Следва ли Директива 90/388/ЕИО на Комисията от 28 юни 1990 година относно конкуренцията на пазара на телекомуникационни услуги — Директива за конкуренцията⁽¹⁾ и Директива 97/33/ЕО от 30 юли 1997 година относно взаимосвързаността в далекосъобщенията за осигуряване на универсална услуга и оперативна съвместимост чрез прилагане на принципите на предоставяне на отворени мрежи (ПОМ) — Директива за взаимосвързаността⁽²⁾ — да се разбират в смисъл, че не е възможно националният регулаторен орган да задължи през 2003 г. оператора на свързочна мрежа, свързана с обществена местна телекомуникационна мрежа, да заплаща на оператора на местната мрежа, който има господстващо положение на пазара, вноска с оглед изравняване на възникналия за него дефицит в резултат от предоставянето на достъп до мрежата му?